

[Glensgård.]

kernekraftproblematikken. Har statsministeren i dette spørgsmål sin gruppe bag sig? Vil der ikke blive forsøgt fra socialdemokratisk side at udskyde denne stillingtagen endnu en gang? Såfremt det lykkes at tage en sådan beslutning, er jeg sikker på, at vi også kan blive enige om en egentlig energipolitik.

Som jeg nævnte i min indledning, mener fremskridtspartiet, at statsministerens åbningstale var en fortvivlet omgang udvandet og ligegyldig snak. Dette ses tydeligt i den del, som burde omhandle den økonomiske politik, men som desværre ikke så meget som antyder hvorledes vore økonomiske problemer skal løses. Langt hellere havde fremskridtspartiet set, at ministeren indbød til en sparerunde. Vi finder det helt uacceptabelt, at landet skal drives ud fra princippet, at de penge, vi ikke har, eller de penge, vi bruger for meget, dem låner vi os bare til. Det kan ikke nytte noget, at vi til stadighed lader pengemaskinen arbejde i treholdsskift. Og det kan ikke nytte noget, at regeringen vil gældsætte ikke blot vore børn — for det er sket — men også vore børnebørn og deres børn igen.

Den gæld, skiftende regeringer har oparbejdet, skal jo betales tilbage på et senere tidspunkt, for vi kan vel ikke håbe, at vore længivere er lige så eftergivende, som når Danmark eftergiver sine udlandslån.

Statsministerens og de socialdemokratiske patentløsninger er hverken konstruktive eller særlig visionære, men udelukkende af den gammelkendte art med at nedsætte hurtigtarbejdende udvalg, arbejdsgrupper og kommissioner, der skal finde på gode ideer — gode ideer om skatteforhold, om ØD og alt muligt andet, ja, selv en børnekommission vil regeringen nedsætte. I forvejen har vi jo et hav af kommissioner, men i sådan nogle skal der jo sidde nogen. Kom så ikke og sig, at regeringen ikke vil gøre noget ved problemerne. Jo, regeringen vil gøre det ved problemerne, at den vil begrave dem i en masse kommissionsarbejde. Mon de bliver løst af det? Nej.

Sidst da fremskridtspartiet fremlagde en plan i folketinget — det var i september — blev der ikke tid til realitetsdrøftelser, eller også ønskede forligspartierne ikke denne drøftelse. Det afskrækker ikke fremskridts-

partiet. Vi vil fortsætte den kamp, vi har startet mod de svulmende offentlige budgetter, og vi vil genskabe beskæftigelsen ved at gribe om nældens rod, indkomstskattesystemet.

Jeg håber med disse ord at have gjort regeringen opmærksom på, at fremskridtspartiet ønsker samarbejde, blot ikke om en ødsel politik som den, regeringen lægger op til.

Skulle jeg have et fromt ønske i anledning af statsminister Anker Jørgensens tale, skulle det være, at jeg ikke gerne ser, den regering ser mange månedsskift. Når statsminister Anker Jørgensens gerninger skal betales, bliver det formidable beløb, som bliver pålagt hver enkelt skatteyder. Statsministeren nævner selv tocifrede milliardtal i forbindelse med underskuddet på statsbudgettet, altså en helt klart ny linje i den økonomiske politik. Mon ikke socialdemokratiet husker, hvilket ramaskrig der lød fra partiet, da den forhenværende venstre regering talte om et underskud på 1-1½ mia kr.? Men værre endnu: også i denne forbindelse vil Danmarks statsminister vente på vidunderet fra den store verden: konjunktur-opgangen.

Forliget er en helt klar antydning af, at vi skal vente nye statsobligationer. Det kan selvfølgelig glæde visse i denne sal, måske særlig de konservative socialdemokrater.

Den socialdemokratiske regering bør få en hurtig afgang fra den politiske arena. Det nemmeste ville selvfølgelig være, at den indgav en afskedsbegøring. Jeg skal love for, at fremskridtspartiet er indstillet på afskedigelse — selvfølgelig uden pension.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg bemærkede, at den foregående taler hr. Glensgård karakteriserede statsministerens tale som den mest intetsigende, der endnu havde været holdt. Det kan jeg selvfølgelig ikke afvise, men det vil måske overraske hr. Glensgård, hvis jeg oplyser ham om, at det er en karakteristik, der i de 18 år, jeg har siddet i folketinget, utallige gange er blevet anvendt om den lige afholdte åbningstale. Der var altså ikke noget nyt, end-sige originalt eller særlig fremskridtsvenligt i den bemærkning.

Derimod giver det mig — det skal jeg ikke skjule — anledning til en lille smule